

zamýšlí to, že se v této chvíli ustavuje mesiášské společenství, sjednocené kolem něho.

2. Druhý stupeň chápání Ježíšovy posvátné hostiny vychází ze slov, která z chleba činí Ježíšovo tělo a z vína jeho krev. Ježíš se tak představuje nejenom jako ten, kdo nyní předsedá a bude i v budoucnosti tajemně předsedat bratrské hostině mesiášského společenství, nýbrž také jako pokrm a nápoj všech účastníků hostiny i každého jednoho z nich. Eucharistická hostina je tak chápána jako osobní spojení s Kristem, a to spojení tak úzké, že si užší ani nelze představit.

3. Třetí a nejvyšší stupeň chápání eucharistické hostiny je dán slovy, která dále určují tělo a krev Krista a jež vyjadřují jejich obětování, totiž slovy o tělu, které "se vydává za mnohé", a o krvi, jež "se prolévá za mnohé". Eucharistická hostina je tak chápána jako účast na Kristově velikonoční oběti a na nové smlouvě, která je jejím důsledkem.

5. «TO ČIŇTE NA MOU PAMÁTKU»

Sloveso "pamatovat" (v hebrejštině "zakar") je v Písmu sv. připisováno jak Boha, který pamatuje na člověka, tak člověku, jenž pamatuje na Boha. V prvním případě se samozřejmě jedná o antropomorfismus, kdy Bohu přisuzujeme lidskou psychologii, avšak význam toho je jasný: Bůh "pamatuje" na někoho, když působí v jeho prospěch.

Následně "památka" (hebrejsky "zikkarón" či "azkará", řecky "mnemósynon" či "anámnesis", latinsky "memoriale") nebyla v biblickém pojetí chápána jako subjektivní vzpomínka, nýbrž jako něco objektivního. Jednalo se o činy, periodicky opakované, které z jedné strany působily to, že lid "pamatoval" na Hospodina čili v sobě oživoval vděčnost Bohu za jeho spásné dívy, a jež z druhé strany, jakožto ustanovení chtěné Bohem, zavazovaly samotného Hospodina, aby "pamatoval" na svůj lid, tj. aby obnovil dívy, které už kdysi pro tento lid vykonal.

Za tuto "památku" po výtce bylo v Písmu sv. a ještě více v židovském chápání v Ježíšově době považováno slavení velikonoc čili pesachu. To pak, že Pán Ježíš chtěl uskutečnit ustanovení Eucharistie v rámci tohoto slavení židovských velikonoc, ukazuje na kontinuitu mezi židovským pesachem a Eucharistií, která právě nejvíce vyniká ve skutečnosti, že obojí spadá do biblické kategorie "památky".

Je-li Eucharistie "památkou" v biblickém slova smyslu, plyne z toho nejprve, že činy a slova, vykonané Ježíšem jedenkrát při Poslední večeři, jsou z jeho vůle stálým ustanovením, obřadem, který se bude stále opakovat v budoucnosti, "dokud nepřijde Pán", jak upřesňuje sv. Pavel (srv. 1 Kor 11,26).

Eucharistie je dále "památkou" pro Kristovy učedníky a Církev: když ji slaví, "pamatojí" totiž na Boha tím, že se v duchu spojují s Kristovým utrpením a zmrtvýchvstáním a přijímají toto Pánovo velikonoční tajemství s vírou, láskou a vděčností.

Eucharistie je ovšem také "památkou" pro Boha: vždyť Církev ji přijala od Krista a slavením jeho oběti vyzývá Boha, aby "pamatoval" na svůj lid.

Setkání "památky" Církve s "památkou" Boží se pak uskutečňuje v nové smlouvě mezi Bohem a lidstvem v Kristu. K tomuto vrcholnému setkání mezi Bohem a lidmi došlo ve chvíli Kristovy oběti na kříži. Tato chvíle je však vzkříšeným a oslaveným Pánem zvěčněna a zpřítomňuje se pro každého věřícího a pro společenství věřících každé generace prostřednictvím slavení eucharistické "památky".